

РЕШЕНИЕ

№ 13405

гр. София, 05.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 09.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **13067** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от ДОПК, във вр. с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на „АГОРА“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 5, чрез адв. С. С., срещу Решение № ПИ-364/05.11.2025 г. на Директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против Разпореждане за отказ от прекратяване събирането на публичните задължения изх. № С250022-137-0005352/14.10.2025 г. на публичния изпълнител на ТД на НАП – С., постановено по изпълнително дело № 22150026105/2015 г.

В жалбата се твърди, че административният орган неправилно е приложил закона, доколкото единствените задължения на дружеството, които не са погасени по давност са: Задължение възникнало по Декларация № 22103943984 за период от 01.01.2020 г. - 31.01.2020 г. в общ размер от 126,91 лв. и задължение по Декларация № 221042443912 за период от 01.11.2020 г. – 30.11.2020 г. в общ размер от 33,69 лв. По отношение на останалите обективирани в обжалваното разпореждане задължения, заявява, че същите са погасени по давност, доколкото предприетите от органа действия по принудителното събиране на публичното задължение не са били надлежно съобщени на длъжника, с оглед на което същите не са проявили правен ефект нито по спиране, нито по прекъсване на давността. Иска съда да отмени обжалваното Решение № ПИ-364/05.11.2025 г., респ. Разпореждане изх. № С2500-137-0005352/14.10.2025 г., и да присъди сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят „АГОРА“ ЕАД, не изпраща представител. Чрез процесуален пълномощник е депозирано писмено становище, с което заявява, че поддържа жалбата, моли за уважаването ѝ и за присъждане на разноски за държавна такса и адвокатски хонорар.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП - С. – чрез пълномощника си юрк. Й., излага становище за неоснователност на жалбата. По подробно изложени мотиви и в депозирано по делото писменото становище, заявява, че няма как наложените обезпечителни мерки да се приравнят на действие по принудително изпълнение, което било видно и от името на самия акт, който не представлявал същинско принудително изпълнение. Сочи, че разликата в двете действия била видна и от реда за издаване на обезпечителните мерки и обжалване. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана и да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с жалбата и обсъди събраните доказателства, установи от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че срещу „АГОРА“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] е образувано изпълнително дело № 22150026105/2015 г. по описа на ТД на НАП - С., за принудително събиране на установени и изискуеми публични задължения. С разпореждания с изх. № С160022-105-0144920/15.10.2016 г., изх. № С180022-105-0165255/08.06.2018 г., изх. № С190022-105-0074423/22.03.2019 г., изх. № С210022-105-0013033/25.01.2021 г. и изх. № С250022-105-0218751/30.05.2025 г. са присъединени задължения по изпълнителното дело.

За обезпечаване на установените и изискуеми публични задължения по изпълнителното дело, публичният изпълнител, при ТД на НАП - С., е издал следните актове:

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ изх. № С160022-022-0030872/28.10.2016 г., е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на дружеството, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление в размер на 158 963.54 лв., находящи се във ТБ „Юробанк България“ АД, „Стопанска и инвестиционна банка“ АД, „Уникредит Булбанк“ АД и „Пиреос България“ АД. Изпратени са следните запорни съобщения:

- изх. № С160022-146-0012405/28.10.2016 г. до „Уникредит Булбанк“ АД, като е върнат отговор, че запорът е наложен, но има предходно учреден залог по реда на ЗДФО от дата 23.12.2009 г.

- изх. № С160022-146-0012403/28.10.2016 г. до „Стопанска и инвестиционна банка“ АД, като е върнат отговор, че запорът е наложен, но липсват достатъчно авоари за обезпечаване на вземането.

- изх. № С16022-146-0012404/28.10.2016 г. до банка „Пиреос България“ АД, като е върнат отговор, че посочената сметка е закрыта на 29.01.2007 г.

С Постановление с изх. № С160022-022-0030878/28.10.2016 г. на 04.11.2016г. е наложен запор над следните моторни превозни средства: Марка „О.“, модел „К.“ с рама № VSX000073R6059560, рег. [рег.номер на МПС] , с балансова стойност 0.00 лв. Марка „ДЕУ“, модел „ЕСПЕРО“, с рама № KLAJF1981VB190470, рег. [рег.номер на МПС] , с балансова стойност 0.00 лв.

С Постановление с изх. № С180022-022-0038173/08.06.2018 г. е наложена възбрана върху следните недвижими имоти, собственост на дружеството: Самостоятелен обект в сграда с пл. № 37, парцел 4, площ по дек. 95 кв.м., местност - ДРАГАЛЕВСКА СПИРКА, СТУДИО НА КОТА 0; С. имотна партида: 204559; обл. С.-СТОЛИЧНА, общ. СТОЛИЧНА, [населено място] ул. Б./КУРСК/, № 5; Самостоятелен обект в сграда, пл. № - 37, парцел - 4, площ по док. - 25.000 кв. м., местност - ДРАГАЛЕВСКА СПИРКА, Описание: ТЕРАСА; Тип на имота: Градски; С. имотна партида: 204560; обл. С.-СТОЛИЧНА, общ. СТОЛИЧНА, [населено място] ул. Б., No:5. Възбрана е вписана в Служба по вписванията - С. на 13.06.2018 г.

С Постановление с изх. № С190022-022-0087757/26.09.2019 г. е наложен запор върху налични и

постъпващи суми по банковите сметки на дружеството, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление в размер на 86 700,00 лв., находящи се в ТБ „Юробанк България“ АД, „Обединена българска банка“ АД, „Уникредит Булбанк“ АД и „Пиреос България“ АД. Изпратени са следните запорни съобщения:

- изх. № С190022-146-006391/26.09.2019 г. до „Обединена българска банка“ АД, като е върнат отговор, че запорът е наложен, но липсват авоари за обезпечаване на вземането.

- изх. № С190022-146-0006390/26.09.2019 г. до „Уникредит Булбанк“ АД, като е върнат отговор, че запорът е наложен, но има предходно учреден залог по реда на ЗДФО.

- изх. № С190022-003-0086762/26.09.2019 г. до ТБ „Юробанк България“ АД, като е върнат отговор, че посочената в запорното съобщение сметка не е намерена в системата на ТБ „Юробанк България“ АД.

Разписка № С250022-РЗЛ-0009018/04.06.2025 г. с всички горепосочени документи е връчена на управителя на дружеството на 24.06.2025 г.,

С Възражение вх. № 0250022-000-0592745/07.10.2025 г., от страна на „АГОРА“ ЕАД, чрез Р. И. Й., в качеството му на управител, на основание чл. 171, ал. 1 от ДОПК е претендирано погасяване по давност на задълженията по изпълнителното дело № 22150026105/2015 г.

По така подаденото възражение публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане с изх. № С250022-137-0005352/14.10.2025 г. (л. 31), с което на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, е погасил поради изтекла давност задължения по ЗКПО и ЗДДС с дата на доброволно плащане през 2019 г., като е установил, че няма предприети действия за спиране или прекъсване на срока по чл. 171 от ДОПК по отношение на тях. Изводът се наложил с оглед присъединяването им по изпълнителното дело с Разпореждане с № С210022-105-0013033 на 25.01.2021 г. От друга страна с обжалвания акт, публичният изпълнител постановил отказ от погасяване по давност на задължения със срок на доброволно изпълнение от м.01.2015 г. до м. 08.2025 г.

В мотивите на разпореждането публичният изпълнител е изложил съображения, относими към 5 – годишната погасителна давност по чл. 171, ал. 1 и ал. 2 ДОПК, както и за основанията по чл. 172 ДОПК за прекъсване на давността, от фактическа страна е направил констатации за всяко едно от задълженията, от кога започва да тече давността, при приложимост на режима за погасяване по давност по ДОПК. Посочил е, че с оглед обявеното в Република България извънредно положение за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. давностните срокове за погасяване на публичните задължения спират да текат в този период, като това е довело до удължаване на предвидените в чл. 171 ДОПК давностни срокове с 59 дни.

Срещу разпореждането на дата 27.10.2025 г. е подадена жалба с вх. № Ж-22-1384 пред директора на ТД на НАП – в срока за обжалване, по която е постановено и оспореното по делото Решение № ПИ-364/05.11.2025 г. В мотивите на същото директорът е обсъдил данни за извършените процесуални действия по изпълнителното дело, както и правни съображения, за следното: лихвите върху данъци и вноски за ДОО и други вноски за бюджета, са публични държавни вземания – чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 ДОПК; за изброените в чл.168 ДОПК способи за погасяване на публичните вземания, един от които е давността; за института на давността – за 5-годишния давностен срок по чл.171, ал.1 ДОПК и за 10-годишната погасителна давност по ал. 2 на същата разпоредба, и началото на тези срокове, за спирането на давността – по чл.172, ал.1 и за прекъсването и по чл.172, ал.2 от същия.

По същество е прието, че на 28.10.2016 г. е било издадено ПНОМ с изх. № 0160022-022-0030872/28.10.2016 г., с което имало ефективно наложени обезпечителни мерки по смисъла на чл. 202, ал. 1 ДОПК. По преписката липсвали данни коя е датата на връчване на запорните

съобщения на банките, която е и дата на налагане на мярката, но видно от получения в ТД на НАП С. отговор от „Стопанска и инвестиционна банка“ АД и „Уникредит Булбанк“ АД, обезпечителната мярка вече изпълнявала своето действие към 04.11.2016 г. и 10.11.2016 г. Така в предвидения 5-годишен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение били предприети действия по налагане на обезпечителни мерки за изискуемите публични задължения, което съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК водело до спиране на давностния срок, поради което за задълженията се прилагала разпоредбата на чл. 171, ал. 2 ДОПК и към момента не била изтекла абсолютната десетгодишна давност.

С цел дообезпечаване на дълга били наложени запори на банкови сметки, моторно превозно средство и възбрана на дружеството с Постановление с изх. № С 160022-022-0030878/28.10.2016 г., изх. №С180022-022-0038173/08.06.2018 г. и с изх. № С190022-022-0087757/26.09.2019 г., като съгласно получени отговори на запорните съобщения от „Обединена българска банка“ АД, „Уникредит Булбанк“ АД, СДВР, отдел „Пътна полиция“ и справка от регистър ЕПЗЕУ, мерките били наложени, както следва на 01.10.2019 г., 04.11.2016 г. и 13.06.2018 г. Като тези действия представлявали такива, по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК.

За задълженията със срок на доброволно изпълнение през 2016 г., изтичането на давностния срок започвало от 01.01.2017 г. и изтичало на 01.01.2022 г., ако в срока по чл. 171, ал. 1 ДОПК не са предприети действия по спиране или прекъсване на давността. В конкретния случай на 08.06.2018 г. е издадено ПНОМ с изх. № 0180022-022-0038173/08.06.2018 г., с което на 13.06.2018г. имало ефективно наложени обезпечителни мерки по смисъла на чл. 205 от ДОПК - вписана възбрана. В предвидения 5-годишен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение били предприети действия по налагане на обезпечителни мерки за изискуемите публични задължения, което съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК водело до спиране на давностния срок, поради което за задълженията се прилагала разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК и към момента не била изтекла абсолютната десетгодишна давност.

С цел дообезпечаване на дълга били наложени запори на банкови сметки на дружеството с Постановления с изх. № 0190022-022-0087757/26.09.2019 г., като съгласно получени отговори на запорните съобщения от „Обединена българска банка“ АД, „Уникредит Булбанк“ АД мерките са наложени на 01.10.2019 г. Като тези действия представлявали такива по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

За задълженията със срок на доброволно изпълнение през 2018 г., изтичането на давностния срок започвало от 01.01.2019 г. и изтичало 01.01.2024 г., ако в срока по чл. 171, ал. 1 ОТ ДОПК не били предприети действия по спиране или прекъсване на давността. В конкретния случай на 26.09.2019 г. било издадено ПНОМ с изх. №С190022-022-0087757/26.09.2019 г., с което имало ефективно наложени обезпечителни мерки по смисъла на чл. 202, ал. 1 от ДОПК. По преписката липсвали данни коя е датата на-връчване на запорните съобщения на банките, която е и дата на налагане на мярката, но видно от получения в ТД на НАП-С. отговор от „ОББ“ АД и „Уникредит Булбанк“ АД, обезпечителната мярка вече изпълнява своето действие към 01.10.2019 г. Така в предвидения 5-годишен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение били предприети действия по налагане на обезпечителни мерки за изискуемите публични задължения, което съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК водело до спиране на давностния срок, поради което за задълженията се прилагала разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК и към момента не е изтекла абсолютната десетгодишна давност.

За задълженията със срок на доброволно изпълнение през 2020 г., изтичането на давностния срок започвало от 01.01.2021 г. и изтичало на 01.01.2026 г. ако в срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не са предприети действия по спиране или прекъсване на давността, с оглед на което към момента не бил изтекъл давностния срок.

За задълженията със срок на доброволно изпълнение през 2025 г., изтичането на давностния срок започвало от 01.01.2026 г. и изтичало на 01.01.2031 г. ако в срока по чл. 171, ал. 1 от ДОПК не са предприети действия по спиране или прекъсване на давността.

Органът е обсъдил и пар. 29 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. и за преодоляване на последиците, в сила от същата дата до отмяната на извънредното положение, както и пар. 13 и пар. 44 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето.

Административният орган счел за неотнормимо към настоящия спор позоваването в жалбата на Тълкувателно решение /ТР/ № 7 от 15.04.2021 г. по т.д. № 8 от 2019 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС, доколкото видно от същото давността не се прекъсва/спира с образуване на изпълнителното дело и изпращане на поканата за доброволно изпълнение, тъй като те не били изпълнителни действия в същинския смисъл, а имали уведомителен, подготвителен характер. Не било спорно за публичния изпълнител и същият не твърдял, че давността е спряна или прекъсната с образуване на изпълнителното дело през 2015 г. или с издадените разпореджания за присъединяване, поради което и в духа на ТР, както и издаденото по него съобщение за доброволно изпълнение от 2015 г. не можели да спрат давността. Публичният изпълнител се е позовал на наложените обезпечителни мерки с визираните постановления. Видно от същите, наложените обезпечителни мерки били за обезпечението на задължението към определен момент в изпълнителното дело. В мотивите на тълкувателното решение било посочено, че поканата е подготвително действие, такова по пристъпване към изпълнение, а не принудително действие. Посочено е, че съгласно нормата на чл. 172, ал. 2 ДОПК, за да се прекъсне давност се има предвид предприемането на действия по принудителното изпълнение като юридически факт. Относно налагането на обезпечителни мерки - нямало противоречива съдебна практика. В съдебната практика се приемало, че с налагане на обезпеченията по ПНОМ се спира давността. Това, правно действие на постановлението за обезпечение не било обвързано с надлежното връчване на постановлението. Връчването било от значение само относно възможността длъжникът да оспори постановлението (чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК), по реда на чл. 197 ДОПК и според ал. 6 „изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му“.

Разграничението между спиране и прекъсването на давностния срок било ясно разписано от законодателя и неговото разширително тълкуване било недопустимо.

Формирал е извод, че при издаване на оспорвания административен акт, не са допуснати съществени нарушения във формата на същия, които да доведат до неговата нищожност. Разпореджането на публичния изпълнител било издадено от компетентен орган в изискуемата писмена форма и съдържание, в което са изложени фактически и правни основания за постановяването му.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, в това число изпълнително дело № 22150026105/2015 г. по описа на ТД на НАП - С., образувано за събиране на публични задължения на дружеството.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, от надлежна страна, имаща правен интерес от

оспорването, след проведено административно обжалване – задължителна процесуална предпоставка за обжалване по съдебен ред, което обосновава извода за процесуалната ѝ допустимост.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

При извършване на служебна проверка на акта съдът констатира, че оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на Териториалната дирекция на НАП – С. и в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК. ПНОМ е издадено от компетентен публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 ДОПК, вр. чл. 167, ал. 1 ДОПК, в предвидената в чл.196 ДОПК писмена форма, чрез изрично посочване на изпълнителен титул, размер на публичните задължения и правни основания по ДОПК за налагане на обезпечителните мерки.

Тъй като публичните задълженията за фондовете на ДОО, ДЗП, вноски за НЗОК и за данък върху доходите на физическите лица, са възникнали въз основа на подадени от „АГОРА“ ЕАД декларации, то върху същите не са наложени предварителни обезпечителни мерки, доколкото такива мерки се налагат в процеса на установяване на публични задължения от съответните компетентни органи. Публичният изпълнител, отговорен за събиране на публичните задължения на „АГОРА“ ЕАД, е бил задължен съгласно чл. 221, ал. 4 ДОПК да наложи обезпечения, и това е изпълнено с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С160022-022-0030872/28.10.2016 г., с което е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в следните банки, а именно: ТБ „Юробанк България“ АД, „Стопанска и инвестиционна банка“ АД, „Уникредит Булбанк“ АД и „Пиреос България“ АД.

От данните по изпълнителното дело, липсват данни коя е датата на връчване на заповорните съобщения до банките, но видно от получения в ТД на НАП – С. отговор от „Уникредит Булбанк“ АД, е посочено, че заповорът е наложен, но има предходно учреден залог по реда на ЗДФО от дата 23.12.2009 г. От банка „Пиреос България“ АД, е отговорено, че посочената сметка е закрыта на 29.01.2007 г. В отговора от „Стопанска и инвестиционна банка“ АД, е посочено, че заповорът е наложен, но липсват достатъчно авоари за обезпечаване на вземането

Към преценката за породени последици от налагането на заповор за вземане на длъжника по изпълнителното дело са относими две обстоятелства – длъжникът да има открита банкова сметка в съответната търговска банка и датата на получаването на заповорното съобщение от търговската банка и тези са подлежащите на преценка данни, както следва от чл. 202, ал.1 ДОПК. Съгласно посочената разпоредба, заповорът се смята за наложен в деня и часа на постъпване на заповорното съобщение в търговските банки. Към датата на дадените отговори, съответно 04.11.2016 г. и 02.11.2016 г., заповорите върху вземания на „АГОРА“ ЕАД от търговските банки, са наложени. Видно от разпоредбата, законодателят не въвежда други изисквания, за да се счита, че заповора на вземане от търговска банка е наложен. Без значение за преценката дали процесното изпълнително действие е произвело своето правно действие към момента на извършването му, е дали има налично парично вземане за удовлетворяване на размера на изискуемото публичното задължение. Освен това, заповорите са наложени за обезпечаване на изискуеми и ликвидни публични задължения не само по банкови сметки, а общо, за всички възможни вземания от търговските банки, в това число и върху налични и

постъпващи суми по банковите сметки.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0030872/28.10.2016 г., издадено от Т. Т. – публичен изпълнител при ТД на НАП – С., за събирането на установено и изискуемо вземане по изпълнително дело № 22150026105/2015 г., в същата дирекция срещу „АГОРА“ ЕАД, общо в размер на 158 963,54 лв., в това число лихва 36 554,99 лв. и за главница – 122 408,55 лв., представлява първото изпълнително действие, с което са предприети действия по принудително изпълнение.

В този смисъл неправилно от административния орган е прието като неотнормируемо към настоящия спор Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021 г. по тълк. дело № 8/2019 г. на ОСС на I и II колегии на ВАС, доколкото видно от диспозитива на същото е постановено, че: „Образуването на изпълнително дело по реда на чл. 220, ал. 1 от данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността. Съобщението по чл. 221, ал. 1 от данъчно-осигурителния процесуален кодекс не прекъсва давността.“ В мотивите на тълкувателното решение са изложени правни съображения по приложението на закона, които следва да бъдат взети предвид в казуса по делото:

„Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на взискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Обстоятелството, че между публичния взискател и публичния изпълнител е започнала кореспонденция относно необходимостта от предприемането на принудително изпълнение не е сред действията, които по своето съдържание са основание за прекъсване на давността. От тълкуването на чл.172, ал.2 ДОПК се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях.“

Във връзка с чл. 221, ал. 4 ДОПК следва да бъде взето предвид изложеното в мотивите на тълкувателното решение за следното:

„Следва да се държи сметка и за предвиденото в ал. 4 на същия член, че принудителното изпълнение, при липса на обезпечителни мерки, започва чрез налагане на заповест или вписване на възбрана. Това са изрично посочените принудителни действия, които може да предприеме публичният изпълнител. Нормата на чл.172, ал.2 ДОПК предвижда като юридически факт, прекъсващ давността, предприемането на действия по принудително изпълнение. Нормата е конкретна, ясна и следва да се прилага стриктно.“

Следователно, с предприетите от публичния изпълнител принудителни действия, чрез Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №0180022-022-0015553/17.03.2018 г. и изпратените въз основа на него заповести до търговските банки, е прекъсната по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК давността за вземанията, а не е спряна по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК, както неправилно и в противоречие с изложеното от върховните съдии са приели публичния изпълнител и ответника. Разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК има предвид налагане на обезпечения, различни от действия по принудително изпълнение, тъй като е правен абсурд да се счита, че едно и също действие едновременно прекъсва и спира давността.

Така предвидените по чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК обезпечителни мерки са предварителните

обезпечителни мерки, налагани в рамките на производство по установяване на публичното задължение – на основание чл. 121 ДОПК, които се налагат идентично с постановление по реда на чл. 197 ДОПК. Процесният случай не е такъв, тъй като се касае за обезпечаване на задължения, които са установени с подадени от данъчно-задълженото лице декларации и станали изискуеми, поради изтичането на законоустановените срокове за плащането на задълженията за ДОО, ДЗП, НЗОК и за ДДФЛ, поради предварителните обезпечителни мерки, т.е. преди декларирането и настъпването на изискуемостта на задължението, не могат да се наложат.

Предвид установеното по фактите до тук и мотивите, обусловили издаването на Тълкувателно решение № 7 от 15.04.2021г. по тълк. дело № 8 /2019г. на ОСС I и II колегии на ВАС, с издаването на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0030872/28.10.2016 г., е прекъсната давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК.

Налагането на обезпечителна мярка, която не поражда действие, не прекъсва давността. В този случай, изпълнителният способ няма да бъде реализиран, поради обективни причини, респективно не може да породи предвидените в закона последици, защото същият не може и да спре изтеклата до този момент погасителна давност. Използването на обезпечителни мерки, не за възложените им от законодателя цели /да осигурят изпълнението/, а само и единствено, за да послужат като способ за спиране протичането на погасителната давност за събиране на вземането, са незаконосъобразни.

Установява се от доказателствата по делото, че спрямо жалбоподателя е издадено на основание чл. 200 във връзка с чл. 201, ал. 3 от ДОПК, за обезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело № 22150026105/2015 г., Постановление с изх. № С160022-022-0030878/28.10.2016 г., с което на 04.11.2016 г. е наложен заповест на моторни превозни средства: Марка „О.“, модел „К.“ с рама № VSX000073R6059560, рег. [рег.номер на МПС] , с балансова стойност 0.00 лв. Марка „ДЕУ“, модел „ЕСПЕРО“, с рама № KLAJF1981VB190470, рег. [рег.номер на МПС] , с балансова стойност 0.00 лв.

В случая се касае за налагане на заповест върху движими вещи, съгласно разпоредбите на чл. 200 и чл. 201 от ДОПК. Съгласно тези норми, налагането на заповест се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение. При заповест на движима вещь се предвижда публичният изпълнител да извърши опис, оценка и предаване на вещи за пазене на длъжника или на трето лице, или да иземе и съхрани вещите, като върху тях се поставя заповестен знак /стикер/.

По делото, въпреки дадените указания за разпределение на доказателствената тежест, няма доказателства и данни за предприети такива действия. В случаите, когато заповест се налага върху МПС, съобщение за наложения заповест се изпраща до Министерство на вътрешните работи, но това не означава отпадане на задължението от прилагане на чл. 201, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК.

Съобщението за наложения обезпечение се изпраща на длъжника, но получаването му от него има характеристиките и последиците на изпращане на съобщението за доброволно изпълнение – длъжникът да бъде уведомен, че не може да се разпорежда със заповестраната вещь. Изпълнението на мярката що се касае специално до МПС, се реализира от органите на МВР, поради което и чл. 201, ал. 3 от ДОПК изрично предвижда изпращане до тях. По подобие на следващия текст на чл. 202 от същия нормативен акт, заповест следва да се счита за наложен /извършен/ с получаването на заповестното съобщение от орган, явяващ се изпълнител по него – в случая МВР.

Действията по описване, оценка и предаване на вещта за пазене са последващи изпълнителни действия при вече наложен запор. Самото запориране за целите на обезпечителното производство не е предвидено да се реализира с такива действия, а с постановление за обезпечение, съгласно чл. 200 от ДОПК. В чл. 201, ал. 1 от ДОПК, се предвижда „при запор на движима вещ, публичният изпълнител извършва опис, оценка и предаване на вещта за пазене на длъжника или на трето лице или изземва и съхранява вещите, като на вещта може да се поставя запорен знак /стикер/“ или така изброените действия се извършват „при тях или с тях, той да се счита за наложен“. Това е така с цел защита интересите на кредитора, с каквато цел е регламентирано изобщо обезпечителното производство. Длъжникът може с поведението си да препятства обезпечаването на едно свое задължение, поради което не от неговото поведение следва да зависи налагането на обезпечителната мярка. Освен това следва да се отбележи и че с постановлението за налагане на обезпечителните мерки не е извършен опис на въпросните МПС, липсва посочена оценка, както и застрахователна такава. Постановвяването на запорен знак /стикер/ върху вещта е само опция, но не и задължение, възможност за изпълнителя и от това не зависи дали запорът ще се счита за наложен или не.

Въз основа на така установеното, настоящият съдебен състав намира, че при така установеното, налагането на обезпечителните мерки по отношение на длъжника, не може да породи предвидените в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК правни последици. В тази връзка, съдът намира, че не е настъпило спиране на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. Съгласно нормата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК: „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок“.

По отношение на наложената възбрана.

На основание чл. 200 във връзка с чл. 205 от ДОПК, за дообезпечаване на публичните задължения по изпълнително дело № 22150026105/2015 г. е издадено Постановление с изх. № С180022-022-0038173/08.06.2018 г., с което е наложена възбрана върху следните недвижими имоти, собственост на дружеството: Самостоятелен обект в сграда с пл. №37, парцел 4, площ по дек. 95 кв.м., местност - ДРАГАЛЕВСКА СПИРКА, СТУДИО НА КОТА 0; С. имотна партида: 204559; обл. С.-СТОЛИЧНА, общ. СТОЛИЧНА, [населено място] ул. Б./ КУРСК/, № 5; Самостоятелен обект в сграда, пл. № - 37, парцел - 4, площ по док. - 25.000 кв. м., местност - ДРАГАЛЕВСКА СПИРКА, Описание: ТЕРАСА; Тип на имота: Градски; С. имотна партида: 204560; обл. С.-СТОЛИЧНА, общ. СТОЛИЧНА, [населено място] ул. Б., № 5.

Неоснователно е възприетото в оспореното разпореждане на публичния изпълнител, потвърдено и от ответника, че е налице прекъсване на давността с издаването и съобщаването на ТБ „Първа инвестиционна банка“ АД на ПНОМ с изх. № 0160004-022-0058786/22.12.2016 г. и на Агенцията по вписвания - Търговски регистър, на ПНОМ с изх. № С220022-022-0039696/14.06.2022 г. и с ПНОМ с изх. № 0220022-022-0039694/14.06.2022 г., с които са наложени обезпечителни мерки – „запор“ върху банкови сметки респ. „възбрана“ върху недвижими имоти. Макар в случая, да е налице изпълнително действие посредством налагане на запор, респ. възбрана с постановления за налагане на обезпечителни мерки, посочени по-горе, настоящата инстанция намира, че същите не са валидно наложени, за да се приеме спиране на давността по чл. 172,

ал. 1 т. 5 ДОПК, доколкото същите не са били надлежно съобщени на длъжника.

Видно от разпоредбата на чл. 172, ал. 1 т. 5 ДОПК, във вр. с чл.172, ал. 2, обезпечителната мярка трябва да е ефективно наложена. Буквалното тълкуване е „наложена“, а не „постановена“. Налагането и съответно възникването на произтичащите от нея правни последици изисква осъществяване на всички елементи от фактическия състав на правната норма. Мярката е наложена, когато запорното съобщение е получено от органа/лицето, отговорен за изпълнението ѝ. До тази дата не се установява дали запорът респ. възбраната имат действие. Ето защо, съобразно доказателствената тежест, не може валидно да бъде противопоставено на длъжника възражение за спиране на общия давностен срок, доколкото всички горепосочени документи са връчени на управителя на дружеството на 24.06.2025 г., съгласно Разписка с № С250022-РЗЛ-0009018/04.06.2025 г.

При преценка законосъобразността на оспореното решение, съдът съобрази, че целта на обезпечителните мерки е да осигури ефективно изпълнение/събиране на публичните вземания, при реална и действителна опасност от осуетяване на изпълнението от страна на длъжника или съществуващо затруднение за събирането занапред. Следователно, дефинитивно, обезпечителните мерки са предвидени като срочни такива. Използването на обезпечителни мерки не за възложените им от законодателя цели /да осигурят изпълнението/, а само и единствено, за да послужат като способ за спиране протичането на погасителната давност за събиране на вземането, при продължително процесуално бездействие на публичния изпълнител, по мнение на настоящия съдебен състав, съставлява злоупотреба с права и следователно се явява незаконосъобразно действие на публичния изпълнител.

В приетата като доказателство административна преписка липсват безспорни данни, че ПНОМ са съобщавани на длъжника, преди 24.06.2025 г., поради което съдът приема, че и трите мерки не са свеждани до знанието на длъжника, а този факт автоматично изключва възможността това действие да има какъвто и да е прекъсващ погасителната давност ефект спрямо него (защото е извършено без негово участие).

Изцяло причината за невръчването на посочените в оспореното решение респ. разпореждане ПНОМ, в по-ранен момент, на длъжника, за да се спре твърдяната от ответника давност, е у публичния изпълнител, ръководещ този етап от процеса. В случая, органите на НАП смесват гражданско-правните последици от връчване на запорното съобщение, от която дата насетне действително собственикът не би могъл да се разпорежи другиму с паричните средства по сметката си, но същото няма никаква връзка с изтичането на погасителната давност, при изцяло пасивното поведение на органите на НАП.

Очевидно е, че издадените ПНОМ, които изобщо не са достигнали до адресата си, преди посочената дата, са действия, които са извън категорията на тези, които биха могли да прекъснат давността, а това означава, че след като в настоящия казус в хода на изпълнителното производство против жалбоподателя не са извършени никакви други действия, освен тези на които се позовават публичният изпълнител и решаващият орган, давността досежно публичните задължения (подробно описани, със срок на доброволно изпълнение през 2015 г., течението на давностния срок започва от 01.01.2016 г. и изтича на 01.01.2021г., задълженията със срок на доброволно изпълнение през 2016 г., изтичането на давностния срок започва от 01.01.2017 г. и изтича на 01.01.2022 г., задълженията със срок на доброволно изпълнение през 2017 г., изтичането на

давностния срок започва от 01.01.2018 г. и изтича на 01.01.2023 г., изобщо не е била прекъсвана по чл. 172, ал. 2 от ДОПК, и същата според изискванията на чл. 171, ал. 1 от ДОПК е изтекла, дори при съобразяване със спирането на сроковете, на основание параграф 29, т. 2 от ЗМДВИП във връзка с § 52 от ПЗР на ЗМДВИП, от 24.03.2020г., съгласно § 13 ПЗР на ЗИД към Закона за здравето и възобновяването им, считано от 22.05.2020 г., за 59 дни.

Възражението до публичния изпълнител за отписване на тези задължения на посоченото основание е депозирано на 07.10.2025 г., което го квалифицира освен като допустимо, и като основателно.

В случая задълженията възникнали за периода 01.03.2020 г. - 31.01.2020 г., с дата на изпълнение през 2020 г. и за периода 01.11.2020 г. – 30.11.20 г., с дата на изпълнение през 2020 г., не са погасени по давност, тъй като не са налице изискванията на закона.

Ето защо, съдът намира за основателни доводите на жалбоподателя, че установените му публични задължения в размер на 147 197,36 лв., са погасени по давност, с изключение на задълженията по Декларация 22103943984 за период 01.01.2020 - 31.01.2020г. в общ размер на 126,91 лв. и задължение възникнало по Декларация 22104243912 за период 01.11.2020-30.11.2020г. в общ размер на 33,69лв.

Изтичането на погасителна давност е основание за погасяване на публичните вземания (арг. чл. 168, т. 3 от ДОПК, при действието на който е изтекла давността), като и за тяхното отписване на основание чл. 173 от ДОПК. Предвид изложеното по горе, съдът счита, че нито публичният изпълнител в разпореджанието си за отказ, нито ответникът в решението си, правилно е възприел правно значимите за изтичането на давността факти и обстоятелства и съответно е достигнал до необоснован извод, че към момента на подаване на възражението на жалбоподателя за изтекла давност, поради спирането ѝ не е изтекъл давностен срок за нито едно от задълженията, вместо да извърши проверка, след прекъсването на давността със заповедите съобщения, изтекла ли е новата 5 годишна давност. При липса на други данни по делото за валидни действия по спиране и прекъсване на давността за част от задълженията по изпълнителното дело, но това следва да се съобрази от публичния изпълнител при правилно прилагане на закона и проверка на релевантните факти и обстоятелства по теченето на сроковете, предвид това преписката следва да се върне на публичния изпълнител за ново произнасяне по възражението за давност на жалбоподателя, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона. Следва да се вземе предвид, че се касае за прекъсване на давността за задълженията по изпълнително дело № 22150026105/2015 г., като се съобразят изтеклите срокове към датата на новото произнасяне. При съобразяване указанията по тълкуването на закона следва да се изчислят наново теклите срокове и в случай, че за част от задълженията са изтекли, следва да се посочат за отписване.

С оглед изхода от спора и изрично заявеното в тази връзка искане от процесуалния представител на жалбоподателя за заплащане на разноски, ответникът следва да бъде осъден да му заплати разноски по делото за заплатена държавна такса и за адвокатско възнаграждение за осъщественото по делото процесуално представителство от адвокат. В тази връзка съдът намира за основателно направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение предвид фактичестката и правна сложност на делото, както и броя на проведените открити съдебни заседания, а именно – само едно. Поради това на жалбоподателя следва да се присъди сума за процесуално представителство от адвокат в минимален размер,

съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, а именно в размер на 602 евро (1178 лева), както и държавна такса в размер на 25.56 евро (50 лева), превалутирани в съответствие с чл. 11, ал. 2 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, като в останалата част-отхвърля претенцията като неоснователна и недоказана.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „АГОРА“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], представлявано от адв. С. А. Н., чрез адв. С. С. С., съдебен адрес за призовки и съобщения: гр. С., [улица], ет. 2, Решение № ПИ-364/05.11.2025г., постановено от Б. И.-директор на ТД на НАП С., с което на основание чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс, е оставена без уважение, като неоснователна жалба, против Разпореждане И.. № С250022-137-0005352/14.10.2025г. издадено от Б. Б.-старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., във връзка с подадена молба/възражение с искане за погасяване на публични вземания, поради изтекла погасителна.

ОТМЕНЯ Разпореждане с изх. № С250022-137-0005352/14.10.2025г. издадено от Б. Б.-старши публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП-С., да заплати на „АГОРА“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], разноси по делото в размер на 628 евро.

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., компетентен по изпълнително дело № 22150026105/2015г. за принудително събиране на установени и изискуеми публични задължения, срещу „АГОРА“ ЕАД, ЕИК[ЕИК]., за произнасяне по тълкуването и прилагането на закона.

Решението е окончателно, на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК и не подлежи на обжалване.